

ROMANTINĖS FANTASTIKOS PRIEBĖGA,
KURIOS VISI SLAPČIA TAIP TROKŠTAME.
CANDACE READS BOOKS,
APŽVALGININKĖ

KŪNO IR UGNIIES KARALYSTĖ

JENNIFER L.
ARMENTROUT

baltos lankos

Jennifer L. Armentrout

Kūno ir ugnies karalystė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Telesforas Pranauskas

baltos lankos

Pirmas skyrius

– Vykstame namo tuoktis, mano *princese*.

Ta prasme, tuoktis?

Su *juo*?

Staiga prisiminiau visas tas mergaitiškas fantazijas iš laikų, kai dar nežinojau, kas esu ir ko iš manęs tikimasi, – svajones, gimusias iš meilės, kurią mano tėvai jautė vienas kitam.

Nė vienoje iš tų svajonių nebuvo tokio pasipiršimo, kuris nė iš tolo neprimintų piršimosi. Jose taip pat nebuvo scenos, kurioje tai paskelbiama prie stalo, apsėsto nepažįstamų žmonių, iš kurių pusė troško mano mirties. Ir jau tikrai nė vienoje iš tų svajų nebuvo paties blogiausio – ir galbūt paties beprotiškiausio – pasiūlymo tuoktis su vyru, kurio įkaitė šiuo metu esu.

Galbūt man kokia smegenų liga. Gal man nuo streso prasidėjo haliucinacijos. Juk, šiaip ar taip, reikėjo susitaikyti su tiek daug mirčių. Ir su jo išdavyste. O dar ką tik sužinojau, kad esu kilusi iš Atlantijos, karalystės, kurią nuo mažumės buvau mokoma laikyti viso šalies blogio ir tragedijų šaltiniu. Haliucinacijos nuo įtampos atrodė kur kas labiau tikėtinos nei tai, kas dėjos iš tikrųjų.

Tesugebėjau dėbsoti į mano smulkų delną laikančią daug didesnę plaštaką. Jo oda buvo kiek tamsesnė už mano, lyg

nubučiuota saulės. Ant delnų matėsi suragėjusios nuospaudos, atsiradusios nuo daugybės metų gracingo, tikslaus ir mirtino švaistymosi kalaviju.

Jis pakėlė mano ranką sau prie lūpų, nepadoriai gražių ir putlių. Lūpų, kurios vienu metu buvo ir švelnios, ir nepalengiamai griežtos. Lūpų, kurios priverpė gražių, tuščių žodžių ir šnibždėjo karštus, nedorus pažadus mano nuogai odai. Lūpų, kurios atidavė pagarbą daugybei randų, nusėjusių mano kūną ir veidą.

Lūpų, kurios taip pat kalbėjo krauju permerktus melus.

O dabar tos lūpos buvo prispaustos man prie plaštakos – gestas, kurį dar prieš kelias savaites būčiau branginusi per amžius ir galvojusi, kad tai nuostabiai švelnu. Tokie paprasti dalykai – laikymasis už rankų, niekur nevedantys bučiniai – man buvo uždrausti. Taip pat užginta geisti arba būti geidžiama. Jau seniai susitaikiau, kad viso to niekada nepatirsiu.

Iki jo.

Pakėliau žvilgsnį nuo mūsų susikibusių rankų, nuo tos burnos, kurios viena pusė jau šiepėsi, dešiniajame skruoste ryškėjant duobutei, ir nuo tų lėtai besiveriančių lūpų, akimiriai apnuoginusių mirtinai aštrias iltis.

Jo plaukai vilnijo pakaušiu ir krito ant kaktos, storos sruogos buvo tokios juodos, kad saulės šviesoje žvilgėjo mėlynai. Aukšti išsišovę skruostikauliai, tiesi nosis ir didingas, tarsi išskaptuotas žandikaulis – tai man dažnai primindavo tą didelę grakščią kalnų katę, kurią kadaise, dar būdama maža, mačiau karalienės Alianos rūmuose. Pribloškianti, bet būtent taip, kaip pribloškia visi laukiniai, pavojingi grobuonys. Mūsų akys susidūrė, ir man pašoko širdis.

Žinojau, kad žiūriu į Hoką...

Krūtinė prisipildė šalčio, ir aš sudvejojau. Tai ne jo vardas. Net nežinojau, ar *Hokas Flinas* yra išgalvotas asmuo, o gal vardas priklausė kokiam nors žmogui, dėl to padėjusiam galvą. Bijojau, kad greičiausiai bus pastarasis variantas. Nes *Hokas* sakėsi kilęs iš Karsodonijos, Solio karalystės sostinės, ir atvykęs su nepriekaištingomis rekomendacijomis. Antra vertus, Masadonijos sargybinių kapitonas, kaip išaiškėjo, palaikė atlantiečius ir buvo Nužengusysis, tad ir tai galėjo būti melas.

Šiaip ar taip, gvardietis, prisiekęs mane ginti kalaviju ir gyvybe, nebuvo tikras. Lygiai kaip ir tas vyras, matęs mane tokią, kokia esu, o ne tik tai, *kas* esu. Mergelė. Išrinktoji. *Hokas Flinas*, kaip ir mano mergaitiškos svajos, buvo viso labo vaizduotės vaisius.

Tas, kuris laikė mane už rankos, dabar buvo mano tikrovė: princas Kastylis Danyras. Jo prakilnybė. Tamsusis.

Virš mūsų susikibusių rankų jo lūpose pamažu išryškėjo šypsena. Duobutė dešiniajame skruoste jau matėsi ryškiai. Kairioji pasirodydavo retai. Jam šypsantis nuoširdžiai.

– Pope, – tarė jis, ir kiekvienas mano kūno raumuo įsitempė. Nebuvau tikra, ar dėl to, kad jis vėl mane taip pavadinė, ar dėl jo sodraus, muzikalaus tembro. – Vargu, ar esu tave matęs tokią priblokštą.

Erzinanti ugnelė *jo* akyse mane tarsi pabudino iš sapno. Išlaisvinau ranką, negalėdama pakęsti minties, kad, jeigu būtų norėjęs mane sulaikyti, būtų lengvai tai padaręs.

– Vestuvės? – atgavau balsą, net jei ir tik vienam žodžiui.

Jo žvilgsnyje blykstelėjo iššūkis.

– Taip. Santuoka. Juk žinai, ką tai reiškia?

Neatitraukdama akių suspaudžiau kumštį.

– Kodėl turėčiau nežinoti, kas yra santuoka?

– Na, – nerūpestingai tarė jis, paimdamas taurę, – tu tą žodį kartojai, lyg jis tave glumintų. O kadangi esi Mergelė, žinau, kad buvai... saugoma.

Sprandas man po kasa ėmė liepsnoti ir veikiausiai nurau-do kaip mano plaukai saulės šviesoje.

– Kad esu saugoma Mergelė, dar nereiškia, kad esu kvai-la, – atkirtau jausdama, kaip visi prie stalo ir visoje salėje nu-tilo – patalpa, pilna Nužengusiųjų ir atlantiečių. Žmonių, ku-rie mielu noru žudytų ir mirtų dėl vyro, į kurį dabar įžūliai dėbsau.

– Ne. – Kastylio akys perbėgo mano veidu, jis gurkštelė-jo. – Nereiškia.

– Bet man tikrai šis tas neaišku. – Pajutau į kumštį režian-tis kažką aštraus. Dirstelėjusi žemyn, pamačiau tai, ko anks-čiau dėl šoko ir įtampos nepastebėjau. Peilį. Medine rankena ir stora, rantiyta geležte, skirtą pjaustyti mėsai. Tai nebuvo mano vilkinkaulio peilis. Jo nemačiau nuo tos scenos arklidėse, ir man giliai smilktelėjo pagalvojus, kad galbūt daugiau niekada jo ir nepamatysiu. Tas durklas buvo daugiau nei tik ginklas. Vikteris man jį padovanojo per šešioliktąjį gimtadienį, ir tai – vienintelis likęs ryšys su žmogumi, kuris man buvo daugiau nei sargybinis. Jis buvo perėmęs vaidmenį, kuris būtų tekęs mano tėčiui, jeigu būtų gyvas. Dabar durklas dingęs, Vikteris taip pat.

Jį nužudė tie, kurie prijaučia Kastyliui.

O atsižvelgiant į tai, kad paskutinį man į rankas pakliuvu-sį durklą suvariau jam giliai širdin, abejoju, kad manasis vil-kinkaulio durklas greitai metu bus grąžintas. Kita vertus, peilis mėsai pjaustyti irgi ginklas. Turės tikti.

– Ir kas gi tau neaišku? – Jis pastatė taurę, ir man pasirodė, kad jo žvilgsnis sušvelnėjo – taip, kaip visada, kai jam būdavo linksma, arba... arba kai jausdavo tam tikrus dalykus, kuriuos aš atsisakiau pripažinti.

Kol delne spaudžiau peilį, mano dovana ėmė kaitinti odą reikalaudama, kad ja pasinaudočiau ir išsiaiškinčiau, ką jis jaučia. Kol kas suvaldžiau savo gebėjimus, kol nespėjo užsi-megzti su juo ryšys. Nenorėjau žinoti, ar jam linksma, ar... ar *ką* jis tą akimirką jaučia. Man visiškai nerūpėjo.

– Kaip minėjau, – tęsė princas, pirštu vedžiodamas taurės briauną, – santuoka tarp dviejų atlantiečių įmanoma tik tada, kai jie abu stovi ant gimtosios žemės, princese.

Princese.

Ta erzinanti ir kartu miela pravardė staiga įgavo visiškai naują prasmę. Tokią, kuri iškart vertė susimąstyti: kiek jis žinojo nuo pat pradžių? Jis neneigė, kad mane atpažino jau tą naktį „Raudonajame perle“, bet taip pat tvirtino nežinojęs, kad esu pusiau atlantietė, kol man įkando. Kol paragavo mano kraujo. Žaizdelė ant kaklo sutvinkсėjo, tačiau atsispyriau pagundai ją paliesti.

Ar šita pravardė tikrai atsitiktinumas? Nebuvau tikra, kodėl, bet jei tai dar vienas melas, jis svarbus.

– Kuri dalis tau neaiški? – paklausė jis, gintarinės akys nė nemirktelėjo.

– Ta, kur tu manai, kad už tavęs tekėsiu.

Kitoje stalo pusėje išgirdau tramdomą juoką. Mečiau žvilgsnį į gražų, rusvai auksinės odos, mėlynų akių vilkinį – padarą, kuris lengvai galėjo keisti pavidalą iš vilko į žmogų ir atvirkščiai. Vos prieš kelias dienas dar galvojau, kad vilkiniai

išnykę, išžudyti per Dviejų Karalių karą prieš gerus keturis šimtus metų. Bet ir tai buvo melas. Kirenas – tik vienas iš daugelio net labai gyvų vilkinių, dalis kurių dabar sėdi prie šio stalo.

– Aš *ne manau*, kad tekėsi, – atsakė Kastylis, nuleisdamas savo tankias blakstienas. – Aš žinau.

Negalėjau patikėti.

– Galbūt neaiškiai pasakiau, tad dabar pasistengsiu kalbėti be užuolankų. Nežinau, kodėl tau atrodo, kad už tavęs tekėčiau. – Palinkau prie jo. – Ar dabar aiškiau?

– Kaip dieną, – atsakė, o jo akys įkaito įgaudamos medaus atspalvį, tačiau nei jose, nei balse nebuvo justi jokio pykčio.

Jose glūdėjo kažkas kito. Tas žvilgsnis priminė man šiltą odą ir kaip tie įdiržę, nuospaudų nusėti delnai slydo mano skruostu, pilvu ir šlaunimis, vos paliesdami kur kas intymesnes vietas. Duobutė jo skruoste pagilėjo.

– Pagyvensim – pamatysim, argi ne?

Man oda nuvilnijo dilgčiojantis karštis.

– Nieko mes nepamatysim.

– Moku labai gerai įtikinėti.

– Ne *ties* gerai, – atrėmiau, o jis tik kažką neaiškiai numykė, ir per mane nusirito gryno įniršio banga. – Gal išsikraustei iš proto?

Tolėliau prie stalo pasigirdo skambus kvatojimas. Žinojau, kad tai ne šviesiaplaukis Delanas. Tasai vilkinis atrodė, lyg ką tik būtų regėjęs žudynes, o jo paties gyvybė kabotų ant plauko. Gal ir turėčiau bijoti, nes vilkinių taip lengvai neįbauginsi, ypač Delano. Jis mane gynė, kai manęs atėjo Jerichas ir kiti, nors jis ir tas atlantietis, Neilas, kuris dabar sėdi šalia jo, buvo tik dviese.

Dauguma Tamsiojo rūstinti neišdrįstų. Jis – atlantietis, mirtinai pavojingas, miklus ir neįmanomai stiprus. Sunku tokį sužeisti, ką jau kalbėti apie nužudymą. Ir neseniai išsiaiškinau, kad jis gebėjo priversti kitus paklusti jo valiai. Jis užmušė vieną galingiausių Solio kunigaikščių, pervėrė Tyrmanui širdį ta pačia lazda, kuria jis mane mušdavo.

Bet baimės nejutau.

Buvau pernelyg įsiutusi, kad bijočiau.

Delanui iš kairės sėdėjo tas, kurį ką tik girdėjau juokiantis. Kalną primenantį vyrą vadino Elijum. Nemanau, kad jis vilkinis. Išdavė akys. Visų vilkinių akys tos pačios žemiškai mėlynos spalvos. Elijaus akys – lazdynų spalvos, labiau auksinės nei rudos. Į jį dabar spoksojau ne vien aš. Pasinaudojau proga patraukti mėsos peilį nuo stalo ir paslėpiau po savo tunika.

– Kas? – Glostydamasis tamsią barzdą Elijus atrėmė visus į jį susmigusius žvilgsnius. – Ji uždavė klausimą, kuris kirbėjo daugeliui mūsų.

Delanas sumirksėjo ir lėtai atsigrėžė į Eliją. Kastylis neskakė nieko. Jo kietai sučiauptos lūpos, išsilenkusios į šypsenėlę, kalbėjo už save, o žvilgsnis slydo tolyn nuo manęs.

Elijus atsikrenkštė, jo pirštai sustingo barzdoje.

– Maniau, kad planas...

– Tai, ką tu manai, neturi reikšmės, – nutildė vyresnįjį princas.

– Turi omenyje tą planą, kai ketinai mane panaudoti kaip jauką, kad išlaisvintum savo brolių? – išdaužiau. – O gal planas per pastarąsias keletą valandų stebuklingai pasikeitė?

Išilgai Kastylio žandikaulio krustelėjo raumuo, jis atsuko ir vėl sutelkė visą dėmesį į mane.